COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 17.5.2018
COM(2018) 305 final

ANALIZA ANUALĂ EFECTUATĂ DE COMISIE

a rapoartelor anuale de activitate ale statelor membre privind creditele la export în sensul Regulamentului (UE) nr. 1233/2011

ANALIZA ANUALĂ EFECTUATĂ DE COMISIE

a rapoartelor anuale de activitate ale statelor membre privind creditele la export în sensul Regulamentului (UE) nr. 1233/2011

1. Introducere:

Regulamentul (UE) nr. 1233/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2011 privind aplicarea anumitor orientări în domeniul creditelor la export care beneficiază de susținere oficială și de abrogare a Deciziilor 2001/76/CE și 2001/77/CE ale Consiliului[1] prevede, în anexa I, că statele membre pun la dispoziția Comisiei un raport anual de activitate pentru a spori transparența la nivelul Uniunii. Pe baza informațiilor respective, Comisia redactează o analiză anuală pentru Parlamentul European.

Prezenta analiză anuală vizează anul calendaristic 2016. În ceea ce privește sfera de cuprindere a prezentului exercițiu, acesta vizează activitățile de credit la export în sensul Regulamentului (UE) nr. 1233/2011, și anume, tranzacțiile „pe termen mediu și lung" cu o perioadă de rambursare mai mare sau egală cu 2 ani. Prezenta analiză nu acoperă nici tranzacțiile de credit la export pe termen scurt[2], nici activitățile desfășurate de anumite agenții de creditare a exportului (ACE) în afara domeniului creditelor la export (cum ar fi asigurarea investițiilor). De asemenea, trebuie menționat că, în cazul unor state membre, funcția agenției de creditare a exportului este îndeplinită de către o companie de asigurări care își desfășoară activitatea în temeiul unui mandat public. În astfel de cazuri, gestionarea programelor publice de credit la export este strict separată de alte activități din sectorul privat (bineînțeles, acestea din urmă nu fac obiectul prezentei analize).

Comisia a luat la cunoștință rezoluția adoptată la 2 iulie 2013 de Parlamentul European cu privire la primul exercițiu de raportare în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1233/2011[3] și a atras atenția statelor membre la recomandările conținute în această rezoluție – cum ar fi recomandarea către Grupul de lucru al Consiliului privind creditele la export și către Comisie de a se consulta cu Serviciul European de Acțiune Externă cu privire la dezvoltarea în continuare a metodologiei de raportare.

2. Rapoarte anuale de activitate primite pentru anul calendaristic 2016:

S-au primit rapoarte anuale de activitate de la următoarele state membre: Austria, Belgia, Bulgaria, Croația, Republica Cehă, Danemarca, Finlanda, Franța, Germania, Ungaria, Italia, Luxemburg, Țările de Jos, Polonia, Portugalia, România, Slovenia, Republica Slovacă, Spania, Suedia și Regatul Unit.

[1] JO L 326, 8.12.2011, p. 45.

[2] În cazul tranzacțiilor respective, statelor membre se aplică Comunicarea Comisiei privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene în cazul asigurării creditelor la export pe termen scurt.

[3] Rezoluția Parlamentului European din 2 iulie 2013 referitoare la primul raport anual al Comisiei adresat Parlamentului European cu privire la activitățile agențiilor de credit la export ale statelor membre [2012/2320(INI)].

Celelalte șapte state membre (Cipru, Estonia, Grecia, Irlanda, Letonia, Lituania și Malta) nu au derulat în decursul anului de raportare programe active de credite la export în sensul Regulamentului (UE) nr. 1233/2011.

3. Analiza rapoartelor anuale de activitate:

(a) Informații generale și financiare:

Cadrul de reglementare aplicabil [Regulamentul (UE) nr. 1233/2011] stabilește normele generale privind programele și tranzacțiile de credit la export. Deși majoritatea guvernelor europene au instituit o ACE, domeniul de aplicare și tipul de programe de credit oferite, precum și structura organizatorică a agenției, diferă între statele membre.

În unele state membre, ACE este un departament guvernamental sau o agenție. În altele, o companie de asigurări îndeplinește această funcție în temeiul unui mandat public și sub supravegherea guvernului. Nu este neobișnuit pentru statele membre care oferă diferite categorii de susținere a creditelor la export să aibă mai mult de o ACE (de exemplu, o agenție care acordă susținere oficială sub formă de garanție sau asigurare a creditului la export de tip „garanție pură" și o alta care asigură susținerea ratei de dobândă). În 2016, 21 de state membre ale UE au derulat programe de credit la export în sensul Regulamentului (UE) nr. 1233/2011. Programele au fost gestionate de un total de 29 de agenții și departamente guvernamentale diferite.

În general, statele membre și-au extins gama de programe de credite la export în ultimii ani. În ceea ce privește categoriile de susținere a creditelor la export oferite de ACE europene, cea mai des întâlnită categorie de susținere rămâne „garanția pură" (aceasta înseamnă că tranzacția de export în cauză este finanțată de o bancă comercială, pentru care ACE acordă o garanție sau acoperire de tip asigurare). În cursul perioadei de raportare, toate cele 21 de state membre care acordă credite la export în sensul Regulamentului (UE) nr. 1233/2011 au oferit această categorie de susținere. Cincisprezece state membre oferă și alte forme de sprijin incluse în Regulamentul (UE) nr. 1233/2011 și în Acordul OCDE privind creditele la export care beneficiază de sprijin public[4], cum ar fi creditarea sau finanțarea directă (situație în care finanțarea este furnizată în mod direct de ACE și nu de o bancă comercială)[5], refinanțarea[6] sau schemele de susținere a ratei dobânzii[7]. De asemenea, mai multe rapoarte anuale de activitate menționează în mod explicit programe de finanțare a proiectelor[8], de ajutor condiționat[9] și/sau de finanțare pentru IMM-uri[10].

În general, un mai mare grad de conformitate a evoluat în ultimii ani, în vreme ce Acordul OCDE privind creditele la export care beneficiază de sprijin public a ajuns să includă o gamă variată de aspecte. Cu toate acestea, furnizarea unei comparații cuprinzătoare care să ofere o imagine de ansamblu completă ar fi mai dificilă dacă nu s-ar luat în considerare următoarele diferențe. În primul rând, statele membre au dezvoltat o gamă largă de programe de credit la export, în cadrul categoriilor generale de credite la export menționate la paragraful anterior. În plus, chiar dacă un anumit produs poate fi comun pentru mai multe ACE, termeni și condițiile

[4] Acordul OCDE privind creditele la export care beneficiază de sprijin public formează o anexă la regulament.
[5] Belgia, Republica Cehă, Danemarca, Ungaria, Italia, Polonia, Republica Slovacă, Spania și Regatul Unit.
[6] Ungaria, Republica Slovacă și Suedia.
[7] Finlanda, Franța, Polonia și Spania.
[8] Danemarca, Germania, Italia și Țările de Jos.
[9] Austria, Danemarca, Ungaria, Polonia și Spania.
[10] Bulgaria, Danemarca și România.

aferente acestuia pot să nu fie comuni. În al doilea rând, impactul unui program de credit la export depinde în mod evident și de caracteristicile economiei naționale și de capacitățile sectorului financiar privat.

Având în vedere aceste rezerve, tabelul de mai jos, care enumeră expunerile la risc nominale totale la 31 decembrie 2016, oferă cel puțin o idee generală cu privire la dimensiunea celor mai mari scheme de credit la export de tip „garanție pură”[11].

Susținere oficială sub formă de „garanție pură” în 2016 (în miliarde EUR) **Cele mai mari din UE în funcție de expunerea totală la riscul nominal**	
Germania	89,7
Franța	68,7
Suedia	35,7
Italia	26,1
Țările de Jos	23,9

Așa cum s-a menționat deja mai sus, agențiile europene de creditare a exportului sunt active într-o gamă largă de domenii din afara sferei de cuprindere a raportării în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1233/2011. Regulamentul vizează în principal activitățile de credit la export pe termen mediu și lung (astfel cum sunt definite în Acordul OCDE privind creditele la export care beneficiază de sprijin public). Cu toate acestea, multe ACE europene oferă, de asemenea, și produse precum creditele la export pe termen scurt și garanțiile sub formă de acreditive, garanțiile pentru riscul de fabricare sau produse de asigurare a investițiilor. De asemenea, trebuie remarcat faptul că mai multe state membre au dezvoltat produse de credit la export specifice de sector pentru (de exemplu) fabricarea aeronavelor și construcțiile navale. Este util de avut în vedere acest aspect atunci când se evaluează rolul economic în ansamblu al ACE.

Informații detaliate se regăsesc în secțiunile II și IV din modelul de raport utilizat pentru redactarea rapoartelor anuale de activitate, precum și în rapoartele anuale generale la care mai multe state membre fac referire în mod explicit.

În ansamblu, rapoartele anuale de activitate furnizează informații financiare relevante cu privire la programele de credite la export din 2016. Cu toate acestea, trebuie subliniat faptul că, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1233/2011, raportarea respectivă se efectuează în conformitate cu cadrul legislativ național al statului membru în cauză. Acest fapt are ca rezultat o serie de diferențe în ceea ce privește prezentarea. Acestea fiind spuse, Comisia nu are nicio observație specifică cu privire la aspectele financiare ale rapoartelor anuale de activitate[12].

[11] De remarcat că Regatul Unit a avut, de asemenea, o expunere la risc nominală totală de 23,4 miliarde de lire sterline la 31 martie 2017.

[12] În conformitate cu punctul 1 din anexa I, prezentul proces de raportare nu aduce atingere prerogativelor instituțiilor din statele membre care supraveghează programele naționale de credite la export.

(b) Abordarea „riscurilor legate de mediu, care pot atrage după sine alte riscuri importante”:

Conform punctului 2 din anexa I la Regulamentul (UE) nr. 1233/2011, în rapoartele lor anuale de activitate, statele membre *„descriu modul în care riscurile legate de mediu, care pot atrage după sine alte riscuri importante, sunt abordate în cadrul activităților de credite la export care beneficiază de susținere oficială ale ACE de pe teritoriul lor.”*

Riscurile de mediu beneficiază de atenție sporită din partea statelor membre și joacă un rol important în a determina dacă sprijinul pentru creditele la export va fi furnizat sau nu. Statele membre au dezvoltat astfel proceduri interne pentru a evalua riscurile în cauză. Nu se oferă nicio garanție în cazul în care riscurile implicate sunt considerate inacceptabile sau disproporționate. În cazul în care riscurile sunt considerate acceptabile, sprijinul pentru creditul la export este, în general, condiționat de măsurile de atenuare a riscurilor și de respectarea anumitor standarde. Se pune un accent mai mare pe monitorizarea respectării acestor condiții în rapoartele privind anul 2016[13]. Convergența în practică este, de asemenea, demonstrată, de exemplu prin aplicarea diferitelor proceduri de evaluare în funcție de clasificarea tranzacției, astfel cum au fost descrise în mod explicit de unele state membre[14].

În ceea ce privește statele membre cu mai multe ACE, ele au recurs la cooperare și coordonare între agenții pentru a evalua riscurile de mediu. De obicei, în cazul în care mai multe agenții sunt implicate în tranzacție, cum ar fi cazul în care tranzacția nu primește doar o garanție de credit la export, ci și o susținere a ratei dobânzii, o agenție este desemnată în mod clar pentru a asigura faptul că tranzacția îndeplinește cerințele din recomandarea OCDE cu privire la obligațiile de diligență socială și în domeniul mediului. Exemple de țări pentru cooperarea între agenții includ Italia și Republica Cehă.

Punctul 2 din anexa I menționează atât riscurile pentru mediu, cât și „alte riscuri importante” pe care statele membre le-au interpretat în sens larg. Într-adevăr, mai multe state membre se referă în mod explicit și la impacturile sociale,[15] cum ar fi drepturile omului[16]. Aceste riscuri pot fi evaluate de experți independenți externi sau, din ce în ce mai mult, de specialiști din cadrul fiecărei ACE.

Multe state membre fac referire în particular la procedurile cuprinse în Recomandarea OCDE cu privire la abordările comune privind creditele la export care beneficiază de sprijin public și la obligațiile de diligență socială și în domeniul mediului (așa numitele „abordări comune”) care au câștigat acceptarea și forța normativă chiar și a altor țări decât cele care sunt membre ale OCDE. De exemplu, Bulgaria aplică recomandarea OCDE cu privire la anticorupție. Deși nu a implementat Recomandarea OCDE privind abordările comune în materie de mediu și nici aspectele legate de drepturile omului, ea rămâne „deschisă” integrării acestor recomandări. Anumite state membre aplică, de asemenea, abordarea comună dincolo de domeniul de aplicare recomandat, pentru a oferi control sporit unei varietăți și mai mari a tranzacțiilor[17].

[13] De exemplu Belgia, Italia, România.
[14] De exemplu Belgia, Danemarca, Germania, Republica Slovacă și Spania.
[15] Austria, Belgia, Republica Cehă, Finlanda, Franța, Germania, Țările de Jos, Republica Slovacă și Suedia.
[16] Austria, Germania și Suedia.
[17] Germania, Țările de Jos și Spania.

Cu toate acestea, într-o tendință recentă, multe state membre analizează, de asemenea, dincolo de abordările comune și au început să evalueze comparativ cu alte standarde internaționale, în plus față de abordările comune, cum ar fi politicile de salvgardare ale Băncii Mondiale,[18] principiile directoare ale Organizației Națiunilor Unite privind afacerile și drepturile omului[19], și Declarația Organizației Internaționale a Muncii privind principiile fundamentale și drepturile la locul de muncă[20], principiile Ecuator[21] și standardele privind performanțele sociale și de mediu ale *International Finance Corporation*[22]. O altă tendință recentă este includerea inițiativele privind schimbările climatice în acest context, inclusiv referirea la Convenția-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice[23]. În cele din urmă, anumite state membre au menționat, de asemenea, angajamentul lor continuu de a îmbunătăți și de a dezvolta disciplinele existente. Finlanda, de exemplu, a menționat participarea sa la grupurile de lucru inter-ACE, precum și o cooperare internațională mai largă, aceasta din urmă fiind menționată și de Regatul Unit. Țările de Jos, de exemplu, dezvoltă propriile instrumente pentru obligația de diligență pentru a revizui implicațiile tranzacțiilor asupra drepturilor omului. Unele state membre au raportat cu privire la modificările aduse politicilor proprii în 2016, demonstrând o evaluare și o revizuire internă continuă.

În general, statele membre au interpretat riscurile de mediu și cele asociate mediului în sens larg. Tranzacțiile sunt evaluate nu numai din punctul de vedere al mediului, ci și al altor considerente. Statele membre au demonstrat nu numai integrarea abordărilor comune în politicile lor de creditare la export, ci și, din ce în ce mai mult, a altor standarde internaționale și au manifestat un angajament pentru realizarea unor progrese în viitor în acest sens. Abordările comune au fost revizuite în 2016, în urma unei cooperări internaționale de succes a mai multor state membre în vederea revigorării recomandărilor.

(c) Alte informații conținute în rapoartele anuale de activitate

În plus față de informațiile deja menționate la punctul 3 literele (a) și (b) de mai sus, cele 21 de rapoarte anuale de activitate mai arată și faptul că statele membre au dezvoltat politici privind creditele la export care sunt în relație mai generală cu mediul, practicile anticorupție și creditarea sustenabilă destinată țărilor cu venituri mici. Cele trei Recomandări ale OCDE[24] pertinente joacă un rol major, însă nu exclusiv. Chiar și statele membre care nu sunt membre ale OCDE aplică aceste instrumente sau intenționează, în principiu, să facă acest lucru. Multe state membre declară în particular că „abordările comune” se aplică dincolo de domeniul de aplicare definit de OCDE[25]. În plus, politicile statelor membre sunt bazate pe standarde internaționale, cum ar fi principiile directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului[26] și *acquis*-ul UE, inclusiv, de exemplu, Regulamentul privind cerințele prudențiale pentru

[18] Republica Slovacă.
[19] Finlanda și Țările de Jos.
[20] Țările de Jos.
[21] Regatul Unit.
[22] Țările de Jos și Republica Slovacă.
[23] De exemplu, Belgia și Germania.
[24] 1. Recomandarea OCDE cu privire la abordările comune privind creditele la export care beneficiază de sprijin public și la obligațiile de diligență socială și în domeniul mediului (așa numitele *„abordări comune”*) 2. Recomandarea OCDE cu privire la anticorupție și la creditele la export care beneficiază de sprijin public. 3. Principii și orientările menite să promoveze practicile de creditare sustenabilă la acordarea creditelor la export oficiale țărilor cu venituri mici
[25] Franța, Germania, Italia, Țările de Jos, Republica Slovacă și Suedia.
[26] Danemarca, Țările de Jos, Polonia și Suedia.

instituțiile de credit și societățile de investiții[27]. Referințele frecvente la „obiectivele", „standardele" și „liniile directoare" ale UE arată faptul că atât instrumentele juridice fără caracter obligatoriu, cât și cele cu caracter obligatoriu, sunt luate în considerare și că spiritul legii este la fel de important ca și litera legii.

În plus, statele membre citează din ce în ce mai multe obiective sau considerații politice complementare care să le completeze pe cele incluse în abordările comune. Printre exemple se numără genul,[28] sustenabilitatea socială[29] și prevenirea evaziunii fiscale[30]. În mai multe cazuri, ACE în cauză și-au dezvoltat propriile instrumente relevante. Un exemplu în acest sens ar fi o politică de responsabilitate socială a întreprinderilor,[31] care implică de obicei nu numai eforturi interne, ci și un dialog strâns cu clienții ACE[32].

În ceea ce privește protecția mediului, noile tendințe pun un accent deosebit pe sustenabilitate[33] și reducerea emisiilor[34]. La fel precum în cazul exercițiului de raportare anterior, multe state membre subliniază importanța deosebită a drepturilor omului. Practic, toate rapoartele continuă să reflecte sprijinul cu privire la dezvoltarea dimensiunii drepturilor omului în temeiul noilor „abordări comune". În unele cazuri, tema este legată în mod direct de drepturile din domeniul muncii[35].

În general, politicile statelor membre privind ACE au avut tendința de a converge. Un exemplu în acest sens îl reprezintă măsurile anticorupție. Mai multe state membre solicită o declarație anticorupție semnată de părțile implicate și menționează în mod explicit că acoperirea este invalidată automat de constatarea unui fapt de corupție. În Portugalia, de exemplu, garanțiile COSEC nu sunt valabile în cazul în care există dovezi de corupție. De asemenea, un număr din ce în ce mai mare de state membre menționează și importanța monitorizării[36] și sunt active în ceea ce privește încurajarea băncilor și a exportatorilor să elaboreze măsuri anticorupție proprii[37].

Multe state membre au dezvoltat propriile instrumente specifice de combatere a corupției pe lângă respectarea abordărilor comune, cum ar fi o cartă etică[38] sau măsuri de semnalare a faptelor de corupție[39]. Măsurile de combatere a spălării banilor sunt, de asemenea, din ce în ce mai citate ca o prioritate,[40] împreună cu prevenirea finanțării terorismului[41].

În mod similar, convergența este demonstrată de respectarea strictă a cerințelor Băncii Mondiale și ale Fondului Monetar Internațional citată de multe dintre statele membre în ceea ce privește practicile de creditare sustenabilă a țărilor cu venituri mici.

---

[27] Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012

[28] Regatul Unit.

[29] România, Republica Slovacă, Spania.

[30] Suedia.

[31] Belgia, Danemarca, Italia, Țările de Jos, Republica Slovacă și Suedia.

[32] De exemplu Belgia.

[33] Republica Cehă, Polonia, România și Spania.

[34] Belgia și Danemarca.

[35] Danemarca și Suedia.

[36] Italia și Regatul Unit.

[37] Belgia, Danemarca, Germania și Polonia.

[38] Luxemburg.

[39] Republica Slovacă.

[40] Bulgaria, România, Republica Slovacă și Suedia.

[41] Bulgaria, România și Suedia.

Statele membre sunt, de asemenea, atente să asigure faptul că ACE funcționează cât mai transparent posibil, respectând în același timp confidențialitatea care poate fi necesară pentru tranzacțiile comerciale. Anumite state membre au acordat acestui aspect o atenție deosebită în rapoartele anuale de activitate pentru anul 2016[42].

Prin urmare, este clar că abordările comune ale OCDE au fost integrate pe deplin în politicile de credit la export ale statelor membre. Mai mult decât atât, așa cum demonstrează varietatea considerațiilor de mai sus, abordările comune devin din ce în ce mai mult un standard *minim*. În multe domenii, statele membre aplică propriile măsuri suplimentare pentru a se asigura că susținerea creditelor la export este disponibilă numai pentru tranzacțiile care întrunesc un set de standarde stricte, de la mediul înconjurător la cel social.

(d) Respectarea de către ACE a obiectivelor și obligațiilor Uniunii:

Pentru a spori transparența la nivelul UE, statele membre pun la dispoziția Comisiei un raport anual de activitate, raportând în conformitate cu cadrul lor legislativ național anumite informații financiare și operaționale privind activitățile lor de creditare la export, care includ, de asemenea, informații cu privire la modul în care sunt abordate riscurile de mediu.

Conform punctului 3 din anexa I, „*Pe baza acestor informații, Comisia redactează un raport anual pentru Parlamentul European, inclusiv o evaluare a respectării de către ACE a obiectivelor și obligațiilor la nivelul Uniunii”*.

Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) enumeră obiectivele generale ale Uniunii la articolul 3, iar principiile și obiectivele acțiunii externe ale Uniunii la articolul 21.

În ceea ce privește politica comercială comună a UE, principiile și obiectivele acțiunii externe ale Uniunii sunt menționate la articolul 206 și la articolul 207 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Pe baza informațiilor puse la dispoziție, Comisia Europeană are în vedere faptul că statele membre cu activități de credit la export în sensul Regulamentului (UE) nr.1233/2011 au stabilit politici menite să însoțească gestionarea programelor lor de credit la export care sunt în acord cu obiectivele UE. Recomandările cu privire la politicile specifice creditului la export dezvoltate în cadrul OCDE, singura organizație internațională care a elaborat norme specializate privind creditele la export, sunt utilizate în mod frecvent, însă activitățile relevante desfășurate de statele membre depășesc acest nivel.

După cum s-a menționat în analize anuale anterioare, ca răspuns la o recomandare conținută în Rezoluția mai sus menționată a Parlamentului European din iulie 2013 privind orientările în vederea viitoarelor exerciții de raportare, Comisia a emis o recomandare de a se utiliza în special activitatea instituțiilor de monitorizare internaționale (inclusiv ONU) ca orientare în dezvoltarea ulterioară de politici. Rapoartele statelor membre utilizează deja în grade diferite astfel de instrumente internaționale ca referințe, iar Comisia încurajează continuarea activității în această direcție. Continuarea dialogului cu Serviciul European de Acțiune Externă atunci când este vorba despre politicile privind drepturile omului ar fi, de asemenea, fundamentală.

Parlamentul European a invitat Comisia să facă o declarație cu privire la respectarea sau nerespectarea de către statele membre a obiectivelor și obligațiilor Uniunii; Comisia Europeană a efectuat analiza sa anuală în conformitate cu anexa 1 pe baza rapoartelor anuale de activitate transmise de statele membre și, pe baza informațiilor cuprinse în respectivele

[42] Austria, Belgia, Bulgaria, Danemarca, Franța și Polonia.

rapoarte, consideră că ACE sunt conforme cu articolele 3 și 21 din TUE. Desigur, este posibil ca instituțiile europene să dorească să-și stabilească în comun obiective politice mai ambițioase. Comisia este pregătită să faciliteze și să promoveze un dialog interinstituțional în acest sens, dar, între timp, trebuie să efectueze evaluarea în conformitate cu punctul 3 din anexa 1.

În privința respectării obligațiilor internaționale și a obligațiilor în temeiul legislației UE în domeniul concurenței, nu au existat litigii la nivelul Organizației Mondiale a Comerțului care să implice programele europene de credite la export în cursul perioadei de raportare. Comisia Europeană nu a primit în 2016 nicio plângere referitoare la posibile încălcări ale legislației UE cu privire la agențiile de creditare a exportului.